



**A TERMÉSZETES REND,
AZ ÁLLAM
ÉS A BEVÁNDORLÁS PROBLÉMÁJA**

HANS-HERMANN HOPPE

HANS-HERMANN HOPPE

A természetes rend, az Állam és a bevándorlás problémája

Fordította: Táborszki Bálint

I

Az emberi együttműködés három tényező eredménye, melyek: az emberek közötti különbségek és/vagy a természetadta termelési tényezők földrajzi eloszlása közötti különbségek; a magántulajdon (minden ember saját teste, illetve fizikai kisajátításai és birtokai feletti kizárólagos uralma) kölcsönös elismerésére alapuló munkamegosztás által elért magasabb termelékenység – az elszigetelt önellátáshoz vagy az agresszióhoz, a fosztogatáshoz és az elnyomáshoz viszonyítva; végül pedig az ember képessége ahhoz, hogy megértse az utóbbi tény. A munkamegosztással elvégzett munka magasabb termelékenysége és e tény felismerésének képessége nélkül, mondja Ludwig von Mises:

az emberek mindörökké egymás halálos ellenségei maradtak volna, kibékíthetetlen riválisok abbeli igyekezetükben, hogy biztosítsák maguknak a természet által nyújtott létszükségleti javak szűkös kínálatának egy porcióját. Minden ember arra kényszerülne, hogy ellenségként tekintsen a másokra; saját éhsége csillapításának vágya miatt kiengesztelhetetlen konfliktusba került volna összes szomszédjával. Semmilyen szimpátia nem alakulhat ki ilyen körülmények között.¹

¹ Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise of Economics*, 144. o. „A társadalmi együttműködés keretein belül,” magyarázza Mises, „megjelenhet a szimpátia, a barátság és az egymáshoz tartozás érzése a társadalom tagjai között. Ezek az érzések az ember legörömtelibb és legfenségesebb tapasztalatai. Viszont – ellentétben azzal, amit mások állítanak – nem ezek idézték elő a társadalmi

A munkamegosztással elért magasabb termelékenység, illetve az ember képessége, amellyel felismeri ezt a tényt, magyarázatot ad a legegyszerűbb és legalapvetőbb emberi intézmények: a család és a családi háztartás eredetére.² Emellett magyarázatot ad a szomszédság (közösség) tényére a homogén emberek (családok, klánok, törzsek) között: a szomszédságra az egymással határos tulajdonok képében, amelyeket elszeparált és „egyenlő” tulajdonosok birtokolnak, illetve az „egyenlőtlen” kapcsolat képében, amely egy apa és fia, egy tulajdonos és bérlője, vagy egy közösségalapító és követő-lakosai között áll fenn.³ Továbbá - és ami a legfontosabb jelen céljainkra - magyarázatot ad a heterogén és idegen közösségek békés együttélésének lehetőségére. Ha a különböző közösségek tagjai fizikailag és/vagy viselkedésükben furcsának, irritálónak vagy idegesítőnek is találják egymást, és nem szeretnének szomszédos viszonyban állni, még mindig folytathatnak kölcsönösen kedvező kereskedelmet, ha egymástól térben elkülönülve laknak.⁴

kapcsolatokat. Ezek a társadalmi együttműködés gyümölcsei, és kizárólag annak keretei között virágznak; nem előzték meg a társadalmi kapcsolatok felállítását, és nem a magvak, amelyből az fakad.”

² A családdal kapcsolatban magyarázza Mises, „a férfi és nő közötti kölcsönös szexuális vonzalom az ember állati természetének része és független bármiféle gondolkodástól és elmélkedéstől. Megengedhető ezt eredetinek, vegetatívnak, ösztönösnek vagy rejtélyesnek nevezünk. [...] Azonban sem a vadházasság, sem az, ami megelőzi vagy követi nem teremt társadalmi együttműködést és társadalmi életmódot. Az állatok is összegyűlnek a párzás során, de nem alakítottak ki szociális kapcsolatokat. A családi élet nem pusztán a nemi közösülés terméke. Semmi esetre sem természetes és szükségszerű, hogy a szülők és a gyermekek együtt éljenek, ahogy azt a családban teszik. A párosodási kapcsolat nem eredményez szükségszerűen családi szervezetet. Az emberi család a gondolkodás, a tervezés és a cselekvés eredménye.” *Human Action*, 167. o.

³ Erről lásd Spencer H. MacCallum, *The Art of Community*

⁴ Ezzel kapcsolatban Mises megjegyzi, hogy „ha volna is természetes és veleszületett gyűlölet különböző rasszok között, az nem tenné hasztalanná a társadalmi együttműködést. [...] A társadalmi együttműködésnek semmi köze nincs a személyes szeretethez vagy az egymás iránti szeretet általános parancsolatához. Az emberek azért működnek együtt, mert az áll leginkább érdekükben. Nem a szeretet, sem a jótékonyosság, sem bármi egyéb rokonszenves érzület, hanem a jól felfogott önzés az, ami eredetileg arra készítette az embert, hogy hozzáigazítsa magát a társadalom követelményeihez, hogy tisztelje embertársai jogait és szabadságát, és békés együttműködéssel helyettesítse az ellenségességet és a konfliktust.” *Human Action*, 168. o.

Tágítsuk ki ezt a képet és tételezzük fel különböző rasszok, etnikumok, nyelvek, vallások és kultúrák (a továbbiakban összefoglalóan: etnokultúrák) létét. Arra a meglátásra alapozva, hogy a „hasonlók” más hasonlókkal társulnak és térben elkülönülve laknak a „különbözőktől,” a következő kép tárul elénk: Egy adott etnokultúra tagjai hajlamosak egymás szoros közelségében élni, és térben elkülönülnek és eltávolodnak egy másik etnokultúra tagjaitól. A fehérek a fehérek között élnek, míg különválnak az ázsiaiaktól és a feketéktől. Az olaszul beszélők más olaszok között élnek, és elkülönülnek az angolul beszélőktől. A keresztények más keresztények között élnek, elkülönülve a muszlimoktól. A katolikusok a katolikusok között élnek, elkülönülve a protestánsoktól, és a többi. Természetesen a különböző etnokultúrák „átfedik” egymást és „keverednek” különböző „határterületeken”. Továbbá a városok a régióközi kereskedelem központjaiként természetes módon nagyobb fokú etnokulturális heterogenitást mutatnak. Azonban a szomszédságok és a közösségek ettől függetlenül belső viszonylatban homogének (uni-kultúrájúak). Ami azt illeti még a határterületeken és városokban is fellelhető a hasonló és különbözők területi társulása és elkülönülése. Semmi ahhoz hasonló nem emelkedik ki, ahol a különböző etnokultúrák szomszédként vagy szoros fizikai közelségben élnek egymás mellett (ahogyan azt néhány amerikai multikulturalista propagálja). Ezzel ellentétben a létrejövő multikulturalizmusban fizikai-területi elkülönülésben és egymástól távol él együtt, illetve távolról kereskedik egymással a megannyi világosan különböző etnokultúra.⁵

⁵ Lásd még Hans-Hermann Hoppe: *Demokrácia – A bukott bálvány: A monarchia, a demokrácia és a természetes rend gazdaságtana és politikája*, kiváltképp 9. fejezet.

A rassz és az etnikum, és kiváltképp a „genetikai hasonlóság és különbözőség,” mint a vonzalom és irtózás forrása kapcsán lásd J. Phillippe Rushton: *Race, Evolution, and Behavior*; ua. „Gene-Culture, Co-Evolution, and Genetic Similarity Theory: Implications for Ideology, Ethnic Nespotism, and Geopolitics” a *Politics and the Life Sciences* 4. számában; és Michael Levin, *Why Race Matters*.

Tegyünk egy újabb lépést, és tételezzük fel, hogy minden tulajdon magántulajdon, illetve hogy az egész földet belakták. Minden darab föld, minden épület és ház, minden út, folyó és tó, minden erdő és hegy, és az összes tengerpart magán tulajdonosok vagy társaságok birtoka. Nem létezik semmiféle „köz” tulajdon vagy „nyílt vidék”. Vessünk egy pillantást a bevándorlás problémájára e „természetes rend” környezetében.

Mindenekelőtt egy természetes rendben nincs olyan, hogy „a migráció szabadsága.” Az emberek nem mozoghatnak kedvük szerint. Akárhova is menjen az ember, magántulajdonon jár; és a magántulajdon magába foglalja a tulajdonos jogát ahhoz, hogy beengedjen vagy kizárjon másokat a tulajdonáról. Lényegében egy ember csak akkor mehet valahova, ha meghívta őt a befogadó tulajdonos, és ez a befogadó-tulajdonos visszavonhatja meghívását és kiutasíthatja meghívottjait, amint nemkívánatosnak véli további jelenlétüket a tulajdonán (amint úgy találja, hogy megszegik látogatási kódexét).

Számos mozgás fog történni ebben az esetben, mivel nyomós okok vannak arra, hogy az ember nyílt hozzáférést biztosítson magántulajdonához, de az is indokolt, hogy korlátozza vagy lezárja a hozzáférést. A leginkább befogadóbbak például az utak, vasútállomások, kikötők és repterek tulajdonosai lesznek. Ők a régióközi mozgás üzletében utaznak. Ennek megfelelően várható, hogy alacsony belépési követelményeket fognak előírni, általában csupán a használati díj kifizetését követelve. Viszont még ők sem alkalmaznának teljesen megkülönböztetésmentes beengedési szabályzatot. Példának okáért kizárnák a részeg vagy a rendetlen embereket és eltávolítanának minden birtokháborítót, kéregetőt és hajléktalant a tulajdonukról, illetve talán kamerára vennék vagy máskülönben megfigyelnék vásárlóikat, míg a területükön tartózkodnak.

Hasonló vonatkozik a kiskereskedelmi létesítmények, hotelek és éttermek tulajdonosaira is. Az eladás és a bérbeadás üzletében utaznak, így könnyű hozzáférést biztosítanak tulajdonukhoz. Minden gazdasági ösztönző arra készíti őket, hogy ne gyakoroljanak igazságtalan diszkriminációt az „idegenekkel” vagy a „külföldiekkel” szemben, mivel ez csökkent profithoz vagy veszteséghez vezetne. Azonban sokkal körültekintőbb és korlátozóbb beengedési szabályokat kell alkalmazniuk, mint az utak vagy a repterek tulajdonosainak. Figyelembe kell venniük a helyi-belföldi következményeket, amivel az idegenek jelenléte járhat. Ha a helyi-belföldi eladások zuhannak egy kiskereskedő vagy egy hotel külföldiekre vonatkozó beengedési szabályai miatt, akkor a diszkrimináció gazdaságilag *igazolt*. Ahhoz, hogy megoldják ezt a problémát, a kereskedelmi létesítmények előreláthatólag megkövetelnék a „külföldi” látogatóiktól a helyi viselkedési és öltözködési normák minimális betartását.⁶

Hasonló a helyzet a helyi munkaadók esetén is. A munkaadók az alacsonyabb bérszinteket részesítik előnyben a magasabbakkal szemben; tehát nem táplálnak előítéleteket az idegenek iránt. Azonban érzékenynek kell lenniük a helyi munkaerő megrovásaira, amelyet a külföldiek foglalkoztatása előidézhet; azaz tartaniuk kell attól a lehetőségtől, hogy egy etnokulturálisan heterogén munkaerőforrás alacsonyabb termelékenységhez vezethet. Továbbá a foglalkoztatáshoz szükséges az elszállásolás, és a lakóépületek illetve az ingatlanpiacok lesznek azok, ahol az etnokulturális idegenekkel szembeni diszkrimináció és azok kizárása általában a leghangsúlyosabb lesz. Hiszen a *lakóingatlanok* lesznek azok – a kereskedelmi ingatlanokkal szemben – ahol a legnagyobb hangsúlyt kapja a magánélet: a külső eseményektől és a betolakodástól való elvonulás, a védelem és a zavartalanság emberi vágya. A tulajdonos

⁶ A „pozitív diszkrimináció” és a diszkrimináció törvényéről és gazdaságtanáról lásd Richard A. Epstein, *Forbidden Grounds*; Walter Block és Michael Walker, *Discrimination, Affirmative Action, and Equal Opportunity*.

szemében egy lakóingatlan értéke lényegében annak szinte teljes exkluzivitásában áll. Kizárólag családtagokat és alkalmi barátokat engednek be. És ha a lakóingatlan egy szomszédságban helyezkedik el, a háborítatlan birtok – a béke és a magánélet – iránti vágy legjobban magasfokú etnokulturális homogenitással érhető el (mivel ez csökkenti a tranzakciós költségeket, míg egy időben növeli a külső zavaroktól és betolakodóktól való védelmet). Azzal, hogy idegeneknek (és kiváltképp etnokulturálisan távoli helyekről érkező idegeneknek) adnak ki vagy el egy lakóingatlant, heterogenitás jelenik meg a szomszédságban. A tranzakciós költségek emelkedni kezdenek, és a sajátos béke-és-magánélet-biztonság – a külső, idegen betolakodástól való szabadság – amelyet a lakóingatlanokban keresnek, és amit attól várnak hajlamos lecsökkenni, ami alacsonyabb ingatlanértéket eredményez.⁷

Tehát egy természetes rend forgatókönyvében előreláthatólag javában fog folyni a régióközi kereskedelem és utazás. Azonban az etnokulturális idegenekkel szembeni természetes diszkriminációnak

⁷ Empirikusan, a lakóterületek etnokulturális homogenitása iránti vágy két fontos intézményes alakban ölt testet. Egyrészt ezt a keresletet elégítik ki a tulajdonosi közösségek – a „zárt” vagy „korlátozott” közösségek vagy szövetségek – amelyeket egy megalapító-fejlesztő tulajdonos és ad bérbe a követő-bérlőknek. Itt a tulajdonos előzetesen előírja, hogy milyen követelmények alapján engedhetők be a tagok, és mi a tagoktól megkövetelt magatartás. Azzal, hogy társulnak a tulajdonossal, a követő-bérlők beleegyeznek a szabálykódex betartásába. Természetesen minden ilyen kódex korlátozza az ember megengedett döntési körét (a közösségen kívüli döntési kör terjedelméhez képest). Azonban a kódex ugyanezzel védelmez minden tagot a külső háborgatások különböző formáitól. Azzal, hogy ott laknak, ahol, a közösség tagjai vélhetően azt demonstrálják, hogy előnyben részesítik a kódex által biztosított „védelmet” a szabályok „korlátozó” vonásával szemben.

Másrészt a megannyi független tulajdonos által alkotott közösségekben az etnokulturális homogenitás vágya a (kölcsonös vagy tőkealapú) biztosítás intézményében ölt testet. A biztosítás lényege az egyéni kockázatok összevonása egy kockázatcsomagba (vagy osztályba). Viszont ahhoz, hogy csoportosítani lehessen őket, minden egyéni kockázatnak „homogénnek” kell lennie egyazon osztály összes többi egyéni kockázatával. A „heterogén” kockázatokat vagy nem lehet biztosítani, vagy külön kell biztosítani őket (különböző csomagokban, közösen más homogén kockázatokkal, és különböző árakon). Tehát a szomszédságok etnokulturális homogenitása egyszerűen egy eszköz, ami lehetővé teszi a külső fenyegetések és beavatkozások elleni biztosítást, így csökkenti a lakóingatlan védelmi költségét. A homogenitás megkönnyíti a kölcsonös tulajdonbiztosítást. A tőkealapú biztosítók alacsonyabb prémiumokat fognak kiszabni homogén területcsoportokra (míg ugyanakkor felfedik a különféle etnokultúrák kulturális fejlődésének különböző szintjét, amelyet a különböző területeken kiszabott prémiumok árkülönbsége tükröz).

köszönhetően a lakóházak és ingatlanok terén kevesebb tényleges migráció, azaz állandó áttelepülés fog történni. És ez a kevés migráció is az olyan egyének vándorlása lesz, akik többé-kevésbé teljesen asszimilálódnak az új közösségükbe és etnokultúrájukba.⁸

II

Most vezessük be az Állam intézményét. Az Állam itt használt definíciója valószínűleg nem kelt vitát: az Állam egy szervezet, amely rendelkezik a végérvényes döntéshozatal és a konfliktusok feletti végérvényes döntőbíráskodás monopóliumával egy adott területen belül. Kiváltképp az Állam megkövetelheti, hogy ő bíráljon el minden konfliktust, amelyben ő maga vagy ügynökei is érintettek. Hatalmában, amellyel kizárhat mindenki mást a végérvényes bírói tevékenységből, benne rejlik egy Állam második meghatározó eleme: az adóztatáshoz való hatalom: hogy egyoldalúan meghatározhatja az árat, amit az igazságszolgáltatásra vágyóknak fizetniük kell az Állam, mint a törvény és a rend monopolisztikus biztosítójának szolgáltatásáért.⁹

Erre a definícióra alapozva kétségtelenül könnyű megérteni, mi motiválhatja egy Állam felállításának a vágyát. Nem – mint ahogy az óvodában elmondják nekünk – az, hogy megvalósítsa a „közjót,” vagy mert nem volna rend egy Állam nélkül, hanem sokkal önzőbb és alantasabb indokokból kifolyólag. Hiszen az, aki a végérvényes döntőbíráskodás monopolistája egy adott területen belül, törvényt

⁸ A tömeges bevándorlás – a termelékenyebb környezet után kutató, képzett munkások kismértékű, egyéni migrációjával szemben – teljes mértékben az Állam által megteremtett jelenség (lásd a IV. szakaszt lejjebb). A tömeges bevándorlás leggyakrabban az államközi háború, az állami áttelepítési program, a csoportelűzés vagy az általános gazdasági pusztítás következménye.

⁹ Lásd Murray N. Rothbard, *For a New Liberty*, kiváltképp 3. fejezet; Murray N. Rothbard, *Ethics of Liberty*, kiváltképp III. rész; Hans-Hermann Hoppe, *A Theory of Socialism and Capitalism*; illetve Franz Oppenheimer, *Az Állam*.

alkothat és teremthet a saját érdekében ahelyett, hogy a létező törvényt ismerné el és alkalmazná; és aki képes a törvényhozásra, az adóztatásra is képes, tehát meggazdagíthatja magát mások kárára.

Itt lehetetlen teljességében tárgyalni a felettébb érdekfeszítő kérdést, hogy miként jöhet létre egy olyan rendkívüli intézmény, mint egy Állam, annak törvényhozási és adóztatási hatalmával, leszámítva azt a megjegyzést, hogy az ideológiák és az értelmiségek döntő szerepet játszanak benne.¹⁰ Ehelyett „adottnak” feltételezzük az Államokat, és azokat a bevándorlással kapcsolatos változásokat taglaljuk, amelyek az Államok létezéséből fakadnak.

Először, az Állam és a területileg meghatározott állami határok felállításával teljesen új jelentést kap a „bevándorlás”. Egy természetes rendben a bevándorlás egy személy vándorlása az egyik szomszédság-közösségből egy másikba (mikro-migráció). Ezzel ellentétben az államista körülmények között a bevándorlás a „külföldiek” bevándorlása az államhatárokon túlról, és nem a független magántulajdonosok vagy a tulajdonosok megannyi szomszédsága dönthetnek arról, hogy kit és milyen feltételekkel zárjanak ki vagy engedjenek be, hanem egyetlen központi (és központosító) államkormány, mint minden belföldi lakos és azok tulajdonának végső uralkodója (makro-migráció). Ha egy belföldi lakos-tulajdonos meghív egy személyt, és intézkedik arról, hogy ez a személy hozzáférjen a lakos-tulajdonos tulajdonához, viszont a kormány kizárja ezt a személyt az Állam területéről, az a *kényszerített kizárás* esete (egy jelenség, ami nem létezik a természetes rendben). Másrésről, ha a kormány beenged egy személyt, míg nincs egyetlen belföldi lakó-tulajdonos sem, aki meghívta a szóban forgó embert a tulajdonára, az

¹⁰ Lásd Hoppe, *Demokrácia – A bukott bálvány*; ua., *A természetes elit, az értelmiség és az állam*; Murray N. Rothbard, *For a New Liberty*, kiváltképp 7. fejezet; ua. *Oktatás: Szabad és Kötelező*.

a kényszerített integráció esete (ami úgyszintén nemlétező jelenség egy természetes rendben, ahol minden mozgás *invitált*).

III

Ahhoz, hogy megértsük annak a jelentőségét, amikor a különböző tulajdonosok és tulajdonos-egyesületek általi decentralizált beengedés (mikro-migráció) az Állam általi centralizált beengedéssé (makro-migráció) változik, illetve kiváltképp ahhoz, hogy megértsük az államista körülmények közötti kényszerített integráció lehetséges következményeit, először röviden meg kell vizsgálni az Állam *belföldi* migrációpolitikáját. Az Állam definíciójára – mint a törvényhozás és adóztatás területi monopóliuma – és az „önérdek” feltételezésére alapozva megjósolhatók a politikája fő jellemzői.

Ami a legalapvetőbb, megjósolható, hogy az Állam ügynökeinek érdekében áll majd növelni (maximalizálni) az adóbevételeket és/vagy növelni a törvényhozással történő magántulajdonjog-sértés hatáskörét, azonban alig vagy egyáltalán nem fog érdekükben állni, hogy azt tegyék, amit egy Államnak tennie kell: hogy megvédjék a magántulajdonosokat és tulajdonukat a belföldi és külföldi támadástól.

Pontosabban, mivel az adókat és a magántulajdonjog törvényhozással történő megsértését nem önként fizetik, hanem az ellenállásba ütközik, egy Államnak – adóztatási és törvényhozási hatalmának biztosításához – egzisztenciális érdekében kell állnia, hogy hozzáférést biztosítson ügynökei számára mindenkihez és mindenki tulajdonához az Állam területén belül. Ezt megvalósítandó, egy Államnak uralma alá kell vonnia (el kell tulajdonítania) az összes létező magánutat, majd arra kell használnia az adóbevételét, hogy további „köz-” utakat, tereket, parkokat és területeket építsen, hogy

közterületek és közutak vegyék körbe mindenki magántulajdonának határát.

Számos közgazdász érvelt amellett, hogy a közutak léte a természetes – szabadpiaci – rend tökéletlenségéről árulkodik. Úgy vélik, hogy a szabadpiac „alultermeli” az olyan úgynevezett „közjavakat,” mint az utakat; és az adókkal finanszírozott közutak orvosolják ezt a hiányt, illetve növelik a gazdasági hatékonyságot (a régióközi mozgás és a kereskedelem elősegítésével, illetve a tranzakciós költségek csökkentésével). Nyilvánvaló, hogy ez egy igen naiv vélekedés.¹¹

A szabadpiacok *igenis* állítanak elő utakat, bár talán kevesebb és különböző utakat termelnének, mint az államista körülmények között. És a természetes rend nézőpontjából tekintve nem előrelépést jelent az utak megnövekedett termelése az államista körülmények között, hanem az utak „túltermelését,” vagy sokkal inkább „félretermelését” jelenti. A közutak nem pusztán a régióközi csere ártalmatlan elősegítői. Mindenekelőtt az állami adóztatást és uralmat segítik elő, mivel az Állam adószedői, rendőrei és hadseregei a közutakon akadálytalanul eljuthatnak mindenki bejáratához.¹²

Emellett a közutak és a közterületek a természetes rendre jellemző területi társulás és elkülönülés mesterséges felbomlásához vezetnek. Ahogy az magyarázatra került, az embereknek van okuk egymás közelében élni és befogadónak lenni, ugyanakkor van okuk arra is, hogy fizikailag távol és elkülönülve éljenek másoktól. Az államista körülmények keretei között történő út-túltermelés egyrészt

¹¹ A közjavak elméletének hibáiról lásd Murray N. Rothbard, *Man, Economy and State*, 883-90. o.; Hoppe, *A Theory of Socialism and Capitalism*, 10. fejezet; az utakról kiváltképp lásd Walter Block, „Public Goods and Externalities: The Case of Roads,” In *Journal of Libertarian Studies* 7, 1. szám.

¹² Még az ókori Róma híres utait is csapásnak tekintették (előny helyett), mivel lényegében katonai utak, nem pedig kereskedelmi utak voltak. Lásd Max Weber, *Soziologie, Weltgeschichtliche Analysen, Politik*, 4. o.

azt jelenti, hogy a különböző közösségek közelebb kerülnek egymáshoz, mint amennyire szerettek volna (a demonstrált preferencia alapján). Másrészt azt jelenti, hogy a közutak felbontanak és megosztanak egy koherens közösséget.¹³

Továbbá ha egy demokratikus Államot tételezünk fel, még pontosabb jóslatokat tehetünk. Az Állam területe majdnem definícióból adódóan magába foglal számos etnokulturálisan heterogén közösséget, és az ismétlődő választások függvényében egy államkormány valószínűsíthetően újraelosztó politikát fog folytatni.¹⁴ Egy etnokulturálisan vegyes területen ez azt jelenti, hogy ki fogják játszani az egyik rasszt, törzset, nyelvi vagy vallási csoportot a többi ellen; ki fogják játszani bármelyik efféle csoport egyik osztályát egy másik ellen (gazdagok vs. szegények, tőkésék vs. munkások, stb.); és végül ki fogják játszani az anyákat az apák ellen, és a gyerekeket a szülők ellen. Az ebből fakadó vagyon- és jövedelemújraelosztás összetett és változó. Például vannak egyszerű átutalások az egyik csoporttól a másik számára. Azonban az újraelosztásnak van egy térbeli oldala is. A térbeli kapcsolatokban a magántulajdonosokra kivetett „pozitív diszkriminációs,” megkülönböztetés-ellenes törvények egyre terjedő hálózatában ölt testet.

A tulajdonos joga ahhoz, hogy kizárjon másokat a tulajdonáról az az eszköz, amellyel elkerülheti a „rosszak” megtörténtét: az eseményekét, amelyek csökkentenék tulajdona értékét. Az újraelosztó törvényhozás megállás nélküli áradatával a demokratikus állam könyörtelenül azon munkálkodik, hogy ne pusztán az összes fegyvertől fossza meg polgárait, hanem hogy a belföldi tulajdonosokat is megfossza a kizáráshoz való joguktól, ezzel jelentősen megfosztva őket a személyes és fizikai védelemtől. A boltokhoz, hotelekhez és

¹³ Lásd még Edward Banfield, *The Unheavenly City Revisited*.

¹⁴ A demokrácia (többséguralom) gyakorlati lehetetlenségéről a több-etnikumú államokban lásd Ludwig von Mises, *Nation, State and Economy*.

éttermekhez hasonló kereskedelmi ingatlanok tulajdonosainak többé nem szabad tetszésük szerint kizárniuk vagy korlátozniuk a hozzáférést. A munkaadók többé nem alkalmazhatják vagy rúghatják ki azt, akit szeretnének. Az ingatlanpiacon a főbérlők többé nem zárhatják ki szabadon a nem kívánatos lakókat. Továbbá arra kényszerítik a zárt közösségeket, hogy olyan tagokat és tetteket fogadjanak el, amelyek megsértik a szabályaikat és az előírásaikat. Röviden, mindenütt jelen van a kényszerített integráció, és egyre civilizálatlanabbá és kellemetlenebbé teszi az élet minden területét.¹⁵

IV

Miután megértettük az állam belföldi politikáját, visszatérhetünk az állami keretek közötti bevándorlás problémájához. Immár világos, mit foglal magába az állami beengedés. Nem pusztán a centralizált beengedést foglalja magába. Azzal, hogy beenged valakit a területére, az állam úgyszintén megengedi, hogy ez az ember a közutakon és közterületeken eljusson minden belföldi lakos bejáratához, hogy használja az összes közlétesítményt és közszolgáltatást (például a kórházakat és az iskolákat), illetve hogy hozzáférjen az összes kereskedelmi létesítményhez, munkahelyhez és lakóházhoz a megszámlálhatatlan diszkrimináció-ellenes törvény védelme alatt.¹⁶

¹⁵ Lásd még Murray N. Rothbard, „Marshall, Civil Rights and the Courts,” In *The Irrepressible Rothbard* 370-77. o.; Michael Levin, „The President as Social Engineer,” In *Reassessing the Presidency*, 651-66. o.

¹⁶ „Ha egy országban minden parcella földet bizonyos emberek, csoportok vagy vállalatok tulajdonolnának,” fejt ki Murray N. Rothbard, „ez azt jelentené, hogy egyetlen bevándorló sem léphetne be, hacsak nem hívják meg és engedélyezik neki a tulajdon bérbevételét vagy megvásárlását. Egy teljesen privatizált ország annyira zárt volna, amennyire lakosai és tulajdonosai szeretnék. Tehát világosnak tűnik, hogy a nyitott határok rendszere, ami *de facto* fennáll az Egyesült Államokban, valójában egyenlő a központi Állam általi kikényszerített nyitással; az állam kezében van az összes utca és közterület, és nem tükrözi hűen a tulajdonosok kívánságait.” „Nations by Consent: Decomposing the Nation-State,” In *Journal of Libertarian Studies* 11, 2. szám, 7. o. Az Egyesült Államok bevándorlásával kapcsolatban lásd Peter Brimelow, *Alien Nation: Common Sense*

Csupán egyetlen elem hiányzik ebből a rekonstrukcióból. Miért volna a *bevándorlás* valaha is probléma egy államnak? Ki akarna egy természetes rendből egy államista területre vándorolni? Egy államista terület rendszerint elveszítené a lakosait, főleg legproduktívabb alattvalóit. Csak az állami segély potenciális kedvezményezettjeinek volna vonzó (akik beengedése csak tovább erősítené a kivándorlási hajlamot). Ha valami, az *emigráció* a probléma egy Államnak. Valójában az Állam intézménye az emigráció egyik oka; igazából az Állam a legfőbb, vagy akár az egyedülálló oka a modern tömeges migrációnak (az Állam jelentősebb és pusztítóbb hatást gyakorol, mint bármilyen hurrikán, földrengés vagy árvíz, és a migrációra gyakorolt hatása csak a különböző jégkorszakokéhoz mérhető).

Ami hiányzott ebből a rekonstrukcióból, az a teljes Földet egymás között felosztó Államok sokasága (a természetes rend hiánya mindenhol). Ekkor, amikor egy Állam tömeges kivándorlást idéz elő, egy másik Állam a tömeges bevándorlás problémájával találja szembe magát; és a tömeges migrációs mozgások általában olyan területekről fognak kiindulni, ahol az Államok nagyobb mértékben zsákmányolják ki (fosztják ki törvényhozással és adóztatják) alattvalóikat (és ebből fakadóan ahol a vagyon általánosságban kisebb) olyan területek irányába, ahol az Államok kevésbé kizsákmányolók (a vagyon pedig nagyobb).

Végül elérkeztünk a jelenhez, amelyben a nyugati világ – Nyugat-Európa, Észak-Amerika és Ausztrália – az Állam által okozott, a világ minden tájáról érkező tömeges migráció kísértetével találja szembe magát. Mit lehet tenni és mit tesznek ezzel kapcsolatban?

Az Államok tiszta önérdékből nem fogják bevezetni a „nyílt határok” politikáját. Ha így tennének, a bevándorlók beözönlése

About America's Immigration Disaster; George J. Borjas, *Friends or Strangers: The Impact of Immigrants on the U.S. Economy*; ua. *Heaven's Door: Immigration Policy and the American Economy*.

egyhamar olyan méreteket öltene, hogy a belföldi állami-segélyezési rendszer összeomlana. Másrészt a nyugati jóléti államok nem állítják meg évente több tíz, vagy akár több százezer (és az Egyesült Államok esetében egymilliónál is jóval több) hivatlan külföldi belépését és letelepedését. Ráadásul a törvényes bevándorlással kapcsolatban (a tolerált illegális bevándorlással ellentétben) a nyugati jóléti államok egy megkülönböztetés-ellenes „pozitív diszkriminációs” beengedési politikát alkalmaznak. Tehát előírnak egy maximum bevándorlási célt, aztán pedig kvótákat rendelnek a különböző emigrációs országokhoz vagy területekhez, függetlenül attól, hogy etnokulturálisan mennyire hasonlóak vagy különbözők ezek a származási helyek vagy területek, így tovább fokozva a kényszerített integráció problémáját. Emellett általában megengedik, hogy meghatározatlan számú „politikai menedékkérő” – államilag tanúsított „áldozat” – lépjen be (míg kizárnak más, „politikailag inkorrekt” áldozatokat).¹⁷

Tekintettel ennek a politikának a népszerűtlenségére, az ember elgondolkodik azon, hogy milyen tényezők motiválják a folytatását.

¹⁷ Általában könnyebb belépést nyernie a nyugati országokba egy bizonyított „politikai” tömeggyilkosnak, például egy szocialista diktátornak, akit megbuktatott egy másik, mint az „igazi” áldozat(ai)nak.

Míg az, hogy ki minősül áldozatnak, a politikai szelekkel együtt változik, viszonylag állandó a nyugati menedékpolitikában a zsidó bevándorlás előnyben részesítése (a nem-zsidók kizárásával). Az Egyesült Államokban például régi hagyomány, hogy az egykori Szovjetunióból származó zsidók „áldozatnak” minősülnek, míg az egyszerű oroszok vagy ukránok nem. Németország – nehogy leelőzzék – jelenleg befogad minden orosz zsidót, aki be akar lépni, azonban kizárja az összes többi orosz, mint akik nem áldozatok. Következésképpen olyan magas szintre emelkedett a német menedék iránti kereslet az orosz „zsidók” körében – akik kétharmada teljes mértékben „köz”segélyekből él – hogy a Zsidók Központi Bizottsága Németországon azt követelte (sikeresen) a német kormánytól, hogy „teszteljék” a kérelmezők zsidóságát. Lényegében a teszt ugyanaz, mint amit a Nemzetiszocialisták alkalmaztak a hírhedt 1934-es Nürnbergi Fajtvörvények során (ellentétes célból), ami pedig az ortodox judaizmus hivatalos (önmaguk által elismert) vallásos elbírálásán alapult. Izrael, ami önmagát „zsidó államként” definiálja, gyakorlatilag megtiltja minden nem-zsidó bevándorlását (míg a Visszatérés Törvénye alapján engedi minden zsidónak mindenhol a belépést teljes állampolgársági jogokkal). Izrael földterületének 92 százaléka állami tulajdonban és a Zsidó Nemzeti Alap szabályozása alatt áll. Szabályozásai alapján a letelepedéshez, üzletnyitáshoz és gyakran a munkához való jog tiltott a zsidókon kívül mindenki számára. Míg a zsidók bére vehetnek nem zsidóktól, a nem zsidóknak tiltott zsidóktól bérelniük. Lásd Israel Shahak, *Jewish History, Jewish Religion*, kiváltképp 1. fejezet.

Azonban az Állam természetét ismerve nem nehéz megérteni a logikáját. Az Államok – visszaemlékezésüképpen – a kényszerített belföldi integrációt is támogatják. A kényszerített integráció egy eszköz, amellyel felbomlasztható minden közbenső társadalmi intézmény és hierarchia (az állam és az egyén között) mint a család, a klán, a törzs, a közösség és az egyház, illetve azok belső szintjei és tekintélyrangjai. A kényszerített integráció elszigeteli (atomizálja) az egyéneket, és gyengíti az erejüket ahhoz, hogy ellenálljanak az Államnak.¹⁸ Az Állam „logikája” szerint egy jelentős dózisu külföldi invázió – főképp, ha idegen és messzi helyekről érkezik – tovább erősíti ezt a tendenciát. És a jelen helyzet kiváltképp alkalmas lehetőséget biztosít erre, hiszen abból a központosító tendenciából fakadóan, ami az Állam és az államizmus természetes része, illetve amit itt és most kiváltképp az Egyesült Államok folytat, mint a világ egyetlen fennmaradt szuperhatalma, a nyugati világ – vagy pontosabban az Egyesült Államok és Nyugat-Európa kormányait uraló neokonzervatív-szociáldemokrata elit – elkötelezte magát a szupranacionális Államok (mint az Európai Unió) és végül az egy Világállam felállítása mellett. A nemzeti, területi vagy közösségi kapcsolatok képezik a fő akadályt az ehhez a célhoz vezető úton. A számítások szerint a hívatlan idegenek és az Állam által előírt multikulturalizmus nagy dózisa tovább gyengíti, és végül elpusztítja a nemzeti, területi és közösségi identitásokat, így elősegíti az Egyesült Államok vezette Egy Világrend, illetve az új, „egyetemes ember” célját.¹⁹

¹⁸ Lásd még Robert A. Nisbet, *Community and Power*; ua. *Conservatism*.

¹⁹ A neokonzervatív világnézet összefoglaló bemutatásához lásd Francis Fukuyama, *The End of History and the Last Man*; a neokonzervatívok és agendájuk kritikai kiértékeléséhez lásd Paul Gottfried, *The Conservative Movement*; ua. *After Liberalism*. A tömeges bevándorlás és a nyugati jóléti állam briliáns irodalmi vizsgálatához lásd Jean Raspail, *The Camp of the Saints*.

V

Mit lehet tenni – ha lehet tenni bármit is – hogy meggátoljuk ezeket az államista cselszövéseket, és visszanyerjük a belföldi vagy külföldi invázió elleni biztonságot és védelmet? Kezdjük egy javaslattal, amit a *Wall Street Journal*, a *Cato Institute*, a *Foundation for Economic Education* szerkesztői, és a „nyitott” határokat vagy a „határnélküliséget” pártoló különböző bal-libertárius szerzők fogalmaztak meg – nem azért, mert ez egy érdemleges javaslat, hanem mert segít megvilágítani, mi a probléma, és mit kell tenni annak megoldása érdekében.

Nem nehéz megjósolni egy nyílt határpolitika következményeit a jelen világban. Ha például Svájc, Ausztria, Németország vagy Olaszország szabadon beengedne mindenkit, aki a határához érkezik és követeli a bebocsátást, ezeket az országokat egyhamar harmadik világbeli bevándorlók milliói özönlének el például Albániából, Bangladesből, Indiából és Nigériából. Ahogy azt a nyílt határok figyelmesebb támogatói felismerik, a belföldi állami-segélyezési programok és intézkedések ennek következtében összeomlanának.²⁰ Ez nem volna ok az aggodalomra, hiszen ahhoz, hogy visszanyerjük a személy és tulajdon hatékony védelmét, nyilván el kell törölni a jóléti államot. Viszont a nagy ugrás – vagy a tátongó lyuk – a nyílt határok érvben a következő: a demokratikus jóléti államok romjaiból – bizonygatják – valahogy ki fog emelkedni egy új természetes rend.

Ebben az érvelésben azonnal látható az első hiba. Ha a jóléti államok összeomlottak saját súlyuk alatt, az ezt előidéző bevándorlók tömegei még mindig ott lesznek. Nem változtak át varázslatosan svájcivá, osztrákká, bajorra vagy lombardiaivá, hanem azok maradnak, amik: zuluk, hinduk, igbók, albánok vagy bangladesiek. Az asszimiláció

²⁰ Lásd például Walter Block, „A Libertarian Case for Free Immigration,” In *Journal of Libertarian Studies* 13, 2. szám.

működhet, ha a bevándorlók száma kicsi. Viszont teljesen lehetetlen, ha a bevándorlás tömeges méreteket ölt. Ebben az esetben a bevándorlók egyszerűen átszállítják saját etnokultúrájukat az új területre. Ennek megfelelően, amikor összeomlik a jóléti állam, számos „kicsi” (vagy nem annyira kicsi) Kalkutta, Dakka, Lagos és Tirana fog megjelenni szétszórva Svájc, Ausztria és Olaszország területén. Megdöbbenő szociológiai naivitásról árulkodik azt hinni, hogy egy természetes rend fog kiemelkedni ebből a keverékből. Az efféle multikulturalizmus összes történelmi tapasztalatára alapozva biztossággal megjósolható, hogy az eredmény polgárháború lesz. Általánosan elterjednek a fosztogatások és a földfoglalások, amely hatalmas tőkefeléléshez fog vezetni, a civilizáció pedig - ahogy azt jelen formájában ismerjük - el fog tűnni Svájcban, Ausztriából és Olaszországból. Továbbá a befogadó népeiséget egyhamar túlszaporodják, és végül fizikailag kiszorítják a „vendégeik.” Még mindig ott lesz az Alpok Svájcban és Ausztriában, de nem lesznek többé svájciak vagy osztrákok.²¹

²¹ Peter Brimelow, *Alien Nation*, 124-27. o. új keletű bizonyítékokat biztosított a tézisre, miszerint egyetlen multikulturális - és kiváltképp egyetlen demokratikus - Állam sem működött békésen sokáig. A jelenből visszafelé haladva, itt a bizonyíték, *Eritrea*, 1952 óta etióp uralom alatt, leválik 1993-ban; *Csehszlovákia*, 1918-ban alapítva, 1993-ban cseh és szlovák etnikai komponensekre válik; az 1917-es *Szovjetunió* számos etnikai komponensre szakad 1991-ben, és további etnikai szilánkosodás fenyeget többet ezekből a komponensekből; *Jugoszlávia*, 1918-ban alapítva, számos etnikai komponensre szakad 1991-ben, és közeleg a további feloszlása; *Libanon*, 1920-ban alapítva, lényegében elválasztotta a keresztényeket és a muszlimokat (szír uralom alatt) 1975 óta; *Ciprus*, 1960 óta független, lényegében elválasztja a görög és a török területeket 1974-ben; *Pakisztán*, 1947 óta független, az etnikailag különb Banglades elválik 1971-ben; *Malajzia*, 1963 óta független, kiutasítja a kínaiak által dominált Szingapúrt 1965-ben. A lista tovább folytatódik a megoldatlan esetekkel: *India* és a szikhek és a kasmírok; *Srí Lanka* és a tamilok; *Törökország*, *Irak*, *Irán* és a kurdok; *Szudán* és *Csád* és az arabok vs. feketék; *Nigéria* és az igbók, *Ulster* és a protestánsok vs. katolikusok; *Belgium* és a flamandok vs. vallonok; *Olaszország* és a német ajkú Dél-Tiroliak; *Kanada* és a franciák vs. angolok; *Zimbabwe* és *Dél-Afrika* és a feketék vs. fehérek.

Azonban nem képzeld vajon kivételt Svájc, a németek, franciák, olaszok és rétórománok gyülekezetével? Aligha. Svájcban minden lényeges hatalom - főleg az oktatási és kulturális kérdésekkel kapcsolatos döntés (iskolák) - a kantonok kezeiben összpontosulnak a központi kormány helyett. És a 26 kanton és félkanton közül szinte mindegyik etnokulturálisan homogén. Tizenhét kanton szinte kizárólag német; négy szinte kizárólag francia; és egy uralkodóan olasz. Egyedül három kanton többnyelvű, a svájci etnokulturális egyensúly lényegében stabil maradt, és csak korlátozott interkulturális-kantoni migráció zajlik. Svájc még ezek között a kedvező

Azonban nem csupán a rettentő következményei miatt hibás a nyílt határok javaslata. A javaslat alapvető hibája morális vagy etikai természetű, és annak premisszájában keresendő. Ez az a mögöttes feltevés, miszerint a külföldiek „jogosultak” a bevándorlásra. Valójában semmi ilyen joguk nincsen.

A külföldieknek csak akkor volna joguk belépni Svájcba, Ausztriába vagy Olaszországba, ha ezek a területek lakatlanok (gazdátlanok) volnának. Azonban igenis *van* tulajdonosuk, és senkinek nincs joga belépni olyan területekre, amit mások tulajdonolnak, hacsak nem a tulajdonos hívja meg őket. És úgy érvelni sem megengedhető – ahogy a nyílt határok néhány támogatója tette – hogy míg az idegenek nem léphetnek *magántulajdonra* a tulajdonos engedélye nélkül, a köztulajdonra viszont beléphetnek. Szemükben a köztulajdon hasonló a gazdátlan tulajdonhoz, és így mindenki előtt „nyitva” áll, legyen az belföldi polgár vagy külföldi.²² Viszont a hasonlat a köztulajdon és a gazdátlan erőforrások között hibás. Kategorikus különbség van a gazdátlan erőforrások (nyílt vidék) és a köztulajdon között. A köztulajdon az eredetileg magántulajdon állami elkobzásának – törvényhozásos eltulajdonításának és/vagy eladóztatásának – az eredménye. Míg az Állam nem *ismer el* senkit annak magántulajdonosaként, valójában minden állami irányítás alatt álló köztulajdont a belföldi közösség adófizető tagjai tettek lehetővé. Az osztrákok, svájciak és az olaszok, a minden polgár által befizetett adó mennyiségének megfelelően finanszírozták az osztrák, svájci vagy olasz köztulajdont. Tehát *őket* kell annak jogos tulajdonosának tekinteni. A külföldiek nem voltak alávetve a belföldi adóztatásnak és

körülmények között is megtapasztalt egy sikertelen, erőszakkal elnyomott szecessziós háborút, 1847 Sonderbundskrieg-jét. Továbbá az új, francia ajkú Jura kanton leszakadását az uralkodóan német Berne kantontól 1979-ben több évnyi terrorista aktivitás előzte meg.

²² Lásd például Block, „A Libertarian Case for Free Immigration.”

vagyonekობásnak; tehát nem formálhatnak semmi jogot az osztrák, svájci vagy olasz köztulajdonra.

Elismerni, hogy a köztulajdon erkölcsi státusza kisajátított magántulajdon, nem csak ahhoz biztosít alapot, hogy erkölcsi gaztettként kezeljük és elutasítsuk a nyílt határok javaslatát. Éppúgy elegendő ahhoz is, hogy ellenezzük a nyugati jóléti államok jelenlegi, félig nyitott „pozitív diszkriminációs” bevándorláspolitikáját.

A bevándorláspolitikáról szóló vitában mindeddig túl nagy hangsúlyt fektettek a konzekvencialista (haszonelvű) érvekre. A *status quo* apológétái úgy érveltek, hogy a legtöbb bevándorló szeretne dolgozni és termelni, tehát a bevándorlás hozzájárul a növekvő hazai életszínvonalhoz. A kritikusok úgy érveltek, hogy a jelenlegi állami-segélyezési intézmények és intézkedések egyre fokozódó segély-bevándorlást idéznek elő, és figyelmeztettek, hogy a jelenlegi politika egyetlen előnye a nyílt határokkal szemben az, hogy évtizedekbe telik, míg az előbbi hasonlóan rettenetes következményekhez vezet, miközben az utóbbi hatása éveken belül megjelenne. Bármennyire is fontosak ezeknek a problémáknak a megoldásai, mindez nem döntő fontosságú. A jelenlegi bevándorláspolitikára ellen szóló érv végső soron független attól, hogy növeli vagy csökkenti-e a bevándorlás az egy főre eső GDP-t (vagy hasonló statisztikai számokat). Ez az igazságosság, a helyes és a helytelen kérdése.

A demokratikus jóléti államok érthető módon megpróbálják elrejteni a köztulajdon forrását (eltulajdonítás). Azonban elismerik, hogy a köztulajdon „valahogyan” a polgárok tulajdona, ők pedig a polgárok megbízottjai a köztulajdonnal kapcsolatban. Valójában abból az állításból származik a modern Állam *legitimitása*, hogy védelmezi a polgárait és a tulajdonukat a belföldi és a külföldi támadóktól, betolakodóktól és birtokháborítóktól. A külföldiek esetén ez megkövetelné, hogy az Állam úgy járjon el, mint a magán, zárt

közösségek kapuőrei. Az Államnak ellenőriznie kellene minden újonnan érkező meghívóját, és figyelemmel kellene követnie mozgását, míg végső céljához nem ér. Amint egyértelművé válik, hogy a kormány eltűri vagy akár támogatja az idegenek tömegeinek betolakodását és invázióját, akiket semekkorra képzelőerővel nem lehet a belföldi lakosok által szívesen látottnak vagy meghívottnak tekinteni, ez veszélyezteti vagy veszélyeztetheti a kormány legitimitását, és elegendő nyomást gyakorolhat ahhoz, hogy korlátozóbb és diszkriminálóbb beengedési politikát ültessen a gyakorlatba.²³

²³ Számos bal-libertárius nyílt határ-támogatónak ellentmondva, helytelen arra következtetni a tényből, hogy egy bevándorló talált valakit, aki hajlandó foglalkoztatni őt, hogy jelenlétét egy adott területen ebből fakadóan „meghívottnak” kell tekinteni. Szigorúan fogalmazva ez a konklúzió csak akkor igaz, ha a munkaadó úgyszintén magára vállalja a bevándorló-munkavállalóval járó teljes költséget. Ez a helyzet a sokat becsmért „gyárváros” berendezkedés esetén, amelyet egy tulajdonos birtokol és üzemeltet. Itt a foglalkoztatás, a lakhatás, az egészségügyi szolgáltatás és a bevándorló jelenlétével kapcsolatos összes többi szolgáltatás teljes költségét a tulajdonos állja. Senki más tulajdona nem vesz részt a bevándorló-munkás letelepedésében. Kevésbé tökéletesen (és egyre fokozódó tökéletlenséggel) a svájci bevándorláspolitika is a bevándorlás „teljes költség”-elvért ülteti gyakorlatba. Svájcban a bevándorlási ügyekről nem a központi kormány, hanem helyi szinten az a tulajdonos-lakó közösség dönt, amely szeretné, hogy a bevándorló ott tartózkodjon. Ezeknek a tulajdonosoknak érdekükben áll, hogy a bevándorló jelenléte a közösségükben növelje, ne pedig csökkentse az ingatlanok értékét. A Svájchoz hasonló, vonzó helyeken ez általában azt jelenti, hogy elvárják a bevándorlótól (vagy munkaadójától) hogy bevásárolja magát a közösségbe, ami gyakran több millió dolláros adományokat jelent.

Sajnos a jóléti államok nem úgy működnek, mint a gyárvárosok, vagy akár mint a svájci közösségek. A jólét-államista körülmények között a bevándorló munkáltatójának csupán a bevándorló jelenléte következtében felmerülő költségek kis részét kell kifizetnie. Megengedett neki, hogy társadalmasítsa (externalizálja), és ezzel más tulajdonosokra hárítsa az efféle költségek jelentős részét. Egy munkavállalási engedéllyel felszerelve a bevándorló szabadon használhat minden közléstítményt: utakat, parkokat, kórházakat, iskolákat, és egyetlen főbérő, üzletember vagy magánszövetség sem diszkriminálhat vele szemben lakhatás, foglalkoztatás, szállás és társulás tekintetében. Azaz a meghívott bevándorló egy jelentős juttatáscsomaggal érkezik, amit nem (vagy csak részben) a bevándorló munkaadója fizet (aki állítólag meghívta a bevándorlót), hanem más belföldi tulajdonosok adófizetőként, akiknek semmi beleszólásuk nem volt a meghívásba. Ez nem „meghívás” a szokásos értelemben. Ez ráterhelés. Ez olyan, mintha meghívánk egy bevándorló munkást, hogy renoválja a házunkat, mialatt más emberek hűtőjéből etetnénk őt. Következésképpen, mivel lecsökkent a bevándorló munkások importálásának költsége, több munkaadó által szponzorált bevándorló fog megérkezni, mint máskülönben. Továbbá a bevándorlók jelleme is megváltozik. Míg a svájci közösségek jómódú, magasan értékeremtő bevándorlókat választanak, akik jelenléte fokozza a közösségi tulajdonértékeket, a demokratikus jóléti állam törvényei megengedik a munkaadóknak, hogy másokra hárítsák a bevándorlók foglalkoztatásának költségeit, így hajlamosak lesznek egyre olcsóbb, alacsony képességű és csekély

De ez csupán a kezdet lehet; ha rá is veszi az államot a közvélemény egy a közvéleménnyel és az igazságossággal nagyobb összhangban levő álláspont gyakorlatba ültetésére a bevándorlással kapcsolatban, ez a tény nem változtatná meg azt, hogy a magántulajdonosok érdekei illetve az Állam, mint a törvényhozás és adóztatás területi monopolistájának az érdekei összeegyeztethetetlenek, és állandó konfliktusban állnak egymással. Az Állam egy önellentmondás: egy tulajdon-védelmező, aki törvényhozással és adóztatással kisajátíthatja a védelmezettek tulajdonát. Egy Államnak megjósolható módon érdekében fog állni, hogy maximalizálja adóbevételét és hatalmát (a magántulajdon-jogokba való törvényhozásos beavatkozást), míg közönyösen fog viszonyulni önmagán kívül bárki védelmezéséhez. Amit a bevándorlás területén megtapasztalunk az egy általános probléma csupán egyik oldala. Az Államoknak szintén védelmezniük kellene polgáraikat a belföldi betolakodástól és inváziótól, viszont ahogy azt láthattuk,

értéket teremtő bevándorlókat importálni, figyelmen kívül hagyva a közösségi tulajdonértékre gyakorolt hatásukat.

Miután elméleti szintén csődöt mondott, a bal-libertárius „nyílt határ” álláspontot kizárólag pszichológiaiilag lehet megérteni. Az egyik forrása számos bal-libertárius randiánus neveltetésében keresendő. A nagyvállalkozókat „hősökként” ábrázolják, és Ayn Rand egyik nevelésesebb állítása szerint ők a jóléti állam „legsúlyosabban üldözött kisebbsége.” Ennek alapján (és bármilyen történelmi ismerettől vagy tapasztalattól szennyezetlenül) mégis mi rossz lehetne abban, ha egy üzletember felbérel egy bevándorló munkást? Valójában - ahogyan azt minden történész tudja - a nagyvállalkozók a legnagyobb bűnösök a magántulajdonjogok és a piac törvénykönyve ellen. A központi Állammal kötött szentségtelen szövetség segítségével biztosították maguknak a kiváltságot ahhoz, hogy bevándorló munkásokat importálhassanak mások kárára (mint ahogy szert tettek arra a kiváltságra, hogy tőkét exportálhassanak más országokba, és kimentsék őket az adófizetők és a katonaság, amikor ezek a befektetések rosszra fordulnak).

A nyílt határok iránti lelkesedés egy másik indítéka a kortárs bal-libertáriusok közötti egalitarizmus. Kezdetben, fiatalként az „anti-autoritarizmus” (ne bízz semmilyen tekintélyben) és a látszólagos „tolerancia” - kiváltképp az „alternatív,” nem-burzsoá életstílusok iránti tolerancia - vonzotta őket a libertarianizmushoz. Felnőttként megragadtak a mentális fejlődés ezen szintjén. Különleges „érzékenységnek” adnak hangot a diszkrimináció minden megnyilvánulása ellen, és nem restek a központi Állam hatalmát használni, hogy az anti-diszkriminációs vagy „polgárjogi” rendeleteket vessen ki a társadalomra. Így anélkül folytathatják az „alternatív” életstílusukat, hogy meg kellene fizetniük az efféle magatartás „normális” költségeit, ami a diszkrimináció és a kizárás. Ennek legitimálása céljából ragaszkodnak ahhoz, hogy az egyik életstílus éppoly jó és elfogadható, mint a másik. Ez multikulturalizmushoz, aztán kulturális relativizmushoz és végül „nyitott határokhoz” vezet. Lásd még erről Hoppe, *Demokrácia – A bukott bálvány*, kiváltképp 10. fejezet.

ELLENPROPAGANDA

A személyes és politikai szabadság tudástára

valójában lefegyverezik őket, körbeveszik őket, megadóztatják őket és megfosztják őket a kizáráshoz való joguktól, így téve őket kiszolgáltatottá.

Ennek megfelelően a bevándorlás problémájának megoldása egy időben az Állam és a köztulajdon intézményében rejlő általános probléma megoldása is. Magába foglalja a természetes rendhez való visszatérést elszakadás útján. A belföldi és külföldi betolakodás és invázió elleni védelem visszanyerése érdekében alkotórészeikre kell bontani a központi nemzetállamokat. Az osztrák és az olasz központi Államok nem tulajdonolják az osztrák és olasz köztulajdonokat; ők a polgárok megbízottjai. Azonban nem védik őket és a tulajdonukat. Így, mint ahogy az osztrákok és az olaszok (nem pedig a külföldiek) Ausztria és Olaszország tulajdonosai, ugyanennek az elvnek a kiterjesztésével a karintiaiak és a lombárdok (egyéni adófizetésüknek megfelelően) tulajdonolják Karintiát és Lombardiát, a bergámok pedig Bergamót (nem pedig a bécsi és a római kormány).

Egy döntő első lépéssel az egyéni provinciáknak, területeknek, városoknak és falvaknak ki kell hirdetniük Rómától, Bécstől, Berlintől, Párizstól való függetlenségüket, és ki kell kiáltaniuk, hogy „szabad területté” válnak. A központi Államok hatalmas erőfeszítései ellenére a helyi hovatartozás és ragaszkodás még mindig fellelhető számos területen, városban és faluban szerte Európában. Létfontosságú e tartományi és helyi érzületeket segítségül hívni az első lépés megtétele során. A központi Állam hatalma csökkenni fog minden sikeres területi elszakadással. Az Államot egyre több köztulajdontól fogják megfosztani, ügynökei hozzáférési tartománya egyre korlátozódik, törvényei pedig egyre kisebb és kisebb területek felett lesznek érvényesek, míg végül szertefoszlik.

Azonban létfontosságú a „politikai elszakadáson” túl elmenni egészen a tulajdon privatizációjáig. Végére is a tartományi és helyi

politikai testeknek (kormányoknak) nincs több joguk a tartományi tulajdonhoz, mint amennyi a központi kormánynak volt a nemzeti tulajdonhoz. Tovább kell haladniuk a szakadár folyamatoknak. Vissza kell juttatni a tartományi vagy közösségi köztulajdont: az utakat, a parkokat, a kormányépületeket, az iskolákat, a bíróságokat, stb. azok tényleges magántulajdonosaikhoz és tulajdonosi egyesületeikhez. Ki tulajdonolja a tartományi vagy közösségi tulajdon melyik részét? Elviekben mindenki akkora mértékben annak tulajdonosa, amennyire (kényszerrel) hozzájárult ahhoz! Abban az esetben, ha a helyi kormány „kisajátított” bizonyos magántulajdont, azt egyszerűen visszajuttatják az eredeti tulajdonosához. A többi (és a legtöbb) köztulajdon esetében értékesíthető tulajdonrészvényeket kell kiosztani a közösség tagjai között, egyéni adóhozzájárulásoknak megfelelő arányban. Minden közutat, parkot, iskolát, stb. adófizetők finanszíroztak; tehát a helyi adófizetőknek kell adományozni a helyi köztulajdont az általuk fizetett adóknak megfelelően.²⁴ Ez két dolgot foglal magába. Először, néhány lakos több adót fizetett, mint mások, tehát teljesen természetes és igazságos, hogy az előbbi több részvényt kapjon, mint az utóbbi. Másodszor és pontosabban, néhány lakost teljesen ki fognak zárni abból, hogy köztulajdon-részvényeket kapjanak. Először is ki kell zárni a segélyek kedvezményezettjeit. Feltételezhetően nem fizettek adókat, hanem a mások által fizetett adókból éltek. Tehát nem követelhetnek semmilyen részesedést a köztulajdonból. Hasonlóképpen minden állami hivatalnokot és közsolgát ki kell zárni abból, hogy köztulajdon-részvényeket kapjanak, hiszen nettó (adók utáni) jövedelmüket a mások által fizetett adókból finanszírozták. A segélyek kedvezményezettjeihez hasonlóan a közsolgák sem adófizetők,

²⁴ Ki kell hangsúlyozni, hogy a kiosztott tulajdonrészvényeknek értékesíthetőnek kell lenniük, hogy valódi magántulajdonnak minősüljenek. Egyrészt a részvények értékesíthetősége lehetővé teszi, hogy az emberek készpénzre váltsák (eladják) tulajdonukat. Nem mindenkinek van türelme és hajlandó magára vállalni a tőkejavak tulajdonlásával járó kockázatokat. Másrészt ugyanezen az alapon az értékesíthetőség lehetővé teszi, hogy a tőkés-vállalkozók, akik rendelkeznek a szükséges türelemmel és hajlandók magura vállalni a velejáró kockázatokat (a nyereséget és a veszteséget), megvásárolják és termelékeny használatra fogják a részvényeket.

hanem adó-fogyasztók voltak. Tehát ők sem formálhatnak igényt a közösségi tulajdonra.²⁵

A központi Állam megszűnésének és a köztulajdon privatizációjának befejeztével a magántulajdon részét képező, és a személyes biztonsághoz és védelemhez elengedhetetlen kizárási jog visszakerül a magán döntéshozó egységek sokaságának kezébe. A bevándorlás ismét mikro-jelenséggé válik és eltűnik, mint társadalmi „probléma.”

²⁵ Természetesen számos bonyodalom merülne fel e privatizációs stratégia kapcsán. Annak meghatározása végett, hogy a jelenleg szövetségi, regionális és helyi kormányok épületeiből és építményeiből mekkora tulajdonrészesedést biztosítsanak a különböző egyéneknek, be kellene mutatniuk az általuk fizetett szövetségi, regionális és helyi adók dokumentációját, a kapott segélykifizetéseket pedig le kell vonni a kifizetett adókból, hogy megkapják a nettó fizetett adók összegét. Egy teljesen privatizált piacgazdaságban a magán könyvelőkre, jogászokra és döntőbírói ügynökségekre hárulna e probléma részletes megoldásának a felkutatása, akiket közvetlenül vagy közvetetten – sikerdíjjal – az egyéni igénylők finanszíroznának.

Kedves olvasónk,

Bármennyire is fontosnak találjuk a szabadság üzenetét és annak elterjesztését Magyarországon, sajnos képtelenek vagyunk tartósan önerőből, a segítséged nélkül csinálni.

Kérjük, támogasd az oldalunkat egy egyszeri összeggel, vagy iratkozz fel egy havonta automatikusan ismétlődő támogatásra [ide kattintva](#).